

Τσάκισμα του φασισμού σημαίνει τσάκισμα του κράτους και του κεφαλαίου

Posted on [12 Οκτωβρίου 2013](#) by [kathodon](#)

Ο φασισμός ήταν, είναι και θα είναι βέλος στη φαρέτρα του «συνταγματικού τόξου»

Μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά, το αστικό καθεστώς επαναπροσδιορίζει την τακτική του απέναντι στους φασίστες. Τα ΜΜΕ μετατράπηκαν εν μια νυκτί, από lifestyle πλυντήρια και βασικοί προπαγανδιστές της ατζέντας του φασισμού, σε ένθερμους κατηγορούς της «εγκληματικής οργάνωσης που απειλεί τη δημοκρατική ομαλότητα». Η κυβέρνηση ξεκίνησε ένα επικοινωνιακό και πολιτικό blitzkrieg (πόλεμος αστραπή, πολεμική τακτική του ναζιστικού στρατού), που ξεκινά με διακηρύξεις ενάντια στις ακρότητες, συνεχίζει με ξηλώματα ηγετικών στελεχών της ΕΛ.ΑΣ. και της Ε.Υ.Π. και φτάνει μέχρι τις συλλήψεις και προφυλακίσεις βουλευτών και ηγετικών στελεχών της Χρυσής Αυγής και μπάτσων συνεργατών τους, με τις κατηγορίες να περιλαμβάνουν τον μισό ποινικό κώδικα (σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, ανθρωποκτονίες, ξέπλυμα βρώμικου χρήματος κ.ά.). Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Όσο τραγικό κι αν ακούγεται, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα ήταν θέμα χρόνου. Τα αμέτρητα περιστατικά δολοφονικών επιθέσεων, κυρίως απέναντι σε μετανάστες αλλά όχι μόνο, με την ανοχή ή/και κάλυψη της αστυνομίας, πιστοποιούν ότι δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιους θυμωμένους νεαρούς που βοηθούν τις γριούλες να κάνουν αναλήψεις από τα τραπεζικά ΑΤΜ, όπως ήθελαν τα στημένα προεκλογικά ρεπορτάζ του σιχαμερού πτωματεμπόρου κομιστή και άλλων συναδέλφων του, αλλά με μια συμμορία ναζιστών, μαφιόζων και μπράβων με πλήρη κάλυψη από τον κρατικό μηχανισμό και χρηματοδότηση από τμήματα του ντόπιου κεφαλαίου. Χαρακτηριστικό της συνεργασίας τους είναι το γεγονός ότι ο βουλευτής της Χρυσής Αυγής Κούζηλος, στενός συγγενής του επικεφαλής της Γ΄ Διεύθυνσης Αντικατασκοπείας της ΕΥΠ, ζητούσε «να δοθούν εγγυητικές επιστολές από το κράτος για να μπορέσουν να λύσουν το πρόβλημα ρευστότητας οι ναυτιλιακές εταιρείες», ενώ πολλές ήταν και οι ερωτήσεις του με τις οποίες ζητούσε «να αρθούν διάφορα γραφειοκρατικά εμπόδια για τον συγκεκριμένο κλάδο».

Τη σύλληψη του δολοφόνου Ρουπακιά ακολούθησε μια σωρεία «αποκαλύψεων» και αποκαλύψεων σχετικά με τη δράση των ταγμάτων εφόδου, τη στρατιωτική δομή της οργάνωσης, τις παλαιότερες αντικοινωνικές της ενέργειες, τη συμμετοχή της ως κατασταλτικού μηχανισμού στο πλευρό των ΜΑΤ (οι λεγόμενοι «αγανακτισμένοι πολίτες-κάτοικοι») τις βαθύτερες σχέσεις της με την αστυνομία και το στρατό, τη μαφιόζικη λειτουργία της, με τη συνδρομή αλληλοκαρφωμάτων μέσα από τις τάξεις των ίδιων των φασιστών. Όλα αυτά δηλαδή για τα οποία μιλάμε εδώ και δεκαετίες οι αναρχικοί/αντιεξουσιαστές. Όλα εκτός από ένα. Ότι ο φασισμός και οι οργανώσεις του, όσο και αν προσπαθούν να παρουσιαστεί ως αντισυστημικός, ήταν και είναι γέννημα, θρέμμα και ενεργούμενο του ίδιου του κράτους και του καπιταλισμού.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε σε καμία περίπτωση τη σημασία της εντεινόμενης εξαθλίωσης και φτωχοποίησης στην ανάδυση φαινομένων κοινωνικού κανιβαλισμού και τη δημιουργία πρόσφορου εδάφους για το ριζώμα φασιστικών ιδεοληγιών, η πραγματικότητα και η ιστορική μνήμη καθιστούν ανεπαρκή την υπεραπλουστευτική προσέγγιση που ανάγει τα πάντα στην οικονομική ύφεση. Τα ποσοστά της Χρυσής Αυγής δεν έφτασαν εκεί που έφτασαν αποκλειστικά και μόνο λόγω μνημονίων, ούτε άρχισε ξαφνικά να βρέχει φασισμό. Τα βασικά φασιστικά ιδεολογήματα ήταν πάντοτε παρόντα, ταυτισμένα με τον γυμνό πυρήνα της κρατικής ιδεολογίας και του καπιταλισμού.

Ο εθνικισμός, η ιεραρχική δομή, η στρατιωτικοποίηση, ο ανταγωνισμός, ο πόλεμος όλων εναντίον όλων, ο κοινωνικός δαρβινισμός (το δόγμα της επιβίωσης του ισχυρότερου), ο καλλιεργούμενος ανορθολογισμός (τύπου Χαρδαβέλα, Λιακόπουλου κ.λπ.) είναι συστατικά στοιχεία κάθε κρατικού μηχανισμού, κυρίαρχα στοιχεία της προπαγάνδας του. Η στόχευση και η δομή των ναζιστικών/φασιστικών οργανώσεων αποτελούν ακραία προέκταση αυτών ακριβώς των χαρακτηριστικών.

Όπως κάθε έθνος-κράτος, έτσι και το ελληνικό δομεί την ιδεολογία του με κεντρικό άξονα τον εθνικισμό. Ο εθνικισμός αποτελεί κυρίαρχο εργαλείο αποπροσανατολισμού από την πραγματικότητα της ταξικής διάρθρωσης της κοινωνίας και συσπείρωσης γύρω από μια αφηρημένη διαταξική οντότητα. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιείται πληθώρα μηχανισμών. Το σχολείο, παρ' όλο που παρουσιάζεται σαν κάτι αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνική πραγματικότητα, θρέφει κάθε γενιά με συγκεκριμένες αντιλήψεις που περιστρέφονται γύρω από την πρωτοκαθεδρία του έθνους, την υποταγή και την ιεραρχία. Η θρησκεία, βασικό συστατικό του υπερσυντηρητικού τριπτύχου, συμβάλλει στην εδραίωση του φόβου, της υποταγής, και της πίστης στην αυταξία του «περιούσιου έθνους των Ελλήνων». Ο στρατός, εκτός από εν δυνάμει κατασταλτικός μηχανισμός, λειτουργεί ως και μηχανισμός εθνικιστικής προπαγάνδας, εμπέδωσης της υποταγής στην ιεραρχία και προώθησης της εχθρότητας ανάμεσα τους καταπιεσμένους. Η κυρίαρχη ιστορική αφήγηση, θεμελιωμένη πάνω στην υποτιθέμενη συνέχεια του ελληνικού έθνους, καλλιεργεί τις δυο βασικές μορφές του ντόπιου εθνικισμού: την επιθετική, επεκτατική ιδέα της Μεγάλης Ελλάδας και τη λογική της φτωχής πλην τίμιας ψωροκόσταινας που βάλλεται πανταχόθεν.

Οργανώσεις τύπου ΧΑ δεν αποτελούν παρακρατικά σώματα όπως συχνά λέγεται. Αποτελούν τμήμα αυτού που λέμε βαθύ κράτος. Για αυτό το λόγο υπήρχαν και θα υπάρχουν, είτε στο προσκήνιο (χούντα, σύμβουλοι πρωθυπουργών, στελέχη κομμάτων, κ.ά.), είτε στο παρασκήνιο (ΕΠΕΝ, 4η Αυγούστου, ακροδεξιές ομάδες-συμμορίες και οργανώσεις), ανάλογα με το πως εξυπηρετείται καλύτερα το κράτος και το κεφάλαιο. Κατά καιρούς, εκφράστηκαν και πήραν τη μορφή του μεταξικού καθεστώτος, των χιτών και των ταγμάτων ασφαλείας της ναζιστικής κατοχής και του εμφυλίου, ενσωματώθηκαν στο μετεμφυλιακό κράτος της δεξιάς εθνοπροσύνης, το παπαδαριό, τους βασιλόφρονες, τους βολεμένους του απριλιανού καθεστώτος, τα μεταγενέστερα «σταγονίδια» του, τις «παρακρατικές» ομάδες κρούσης, τη μεταπολιτευτική Νέα Δημοκρατία, τους Rangers και τους Κενταύρους, τους χρυσαυγίτες που επιτίθονταν μαζί με τα ΜΑΤ σε διαδηλωτές. Η εθνοκεντρική ρητορική και ο ωμός λαϊκισμός που συνεχίστηκαν και κατά την περίοδο της «Αλλαγής», η εποχή της οικονομικής ανάπτυξης πάνω στις πλάτες φτωχών μεταναστών εργατών, ο παροξυσμός των «μακεδονικών συλλαλητηρίων», η «εθνική κρίση» των Ιμίων, οι μέρες της «δόξας» των Ολυμπιακών Αγώνων, η ανάδυση ακροδεξιών μορφωμάτων τύπου ΛΑ.Ο.Σ., η έντονη αποπολιτικοποίηση και η απουσία οράματος για την ανατροπή του συστήματος εξουσίας και την δημιουργία μιας ελεύθερης κοινωνίας, έχουν παίξει σημαντικότερο ρόλο στη διαμόρφωση της σημερινής συνθήκης.

Όλος ο ακροδεξιός συρφετός προϋπήρχε, ενσωματωμένος κυρίως στους πάλαι ποτέ κραταιούς πόλους του δικομματισμού, ο οποίος αντλούσε τη συναίνεση μέσω παροχών, βολέματος, διορισμών και πελατειακών σχέσεων. Η κρίση (οικονομική, πολιτική, αξιακή) και η επιχειρούμενη καπιταλιστική και κρατική αναδιάρθρωση οδήγησε στην αδυναμία συντήρησης αυτών των σχέσεων και στην απόσχιση των πιο ακραίων τμημάτων δημιουργώντας εύφορο έδαφος για την ενίσχυση του φασισμού.

Η ακροδεξιά μετατόπιση της κεντρικής πολιτικής ατζέντας κατά τη διάρκεια των προηγούμενων εκλογών (οροθετικές, μετανάστες, εγκληματικότητα κλπ) και η συνακόλουθη η επικέντρωση της κυβερνητικής ατζέντας στο μεταναστευτικό ζήτημα, παρήγαγαν ένα προνομιακό πεδίο δράσης για τις νεοναζιστικές συμμορίες. Η προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός σύγχρονου ολοκληρωτικού καθεστώτος συνεχίστηκε από τη σημερινή κυβέρνηση. Ενδεικτικά χαρακτηριστικά αυτής της προσπάθειας αποτέλεσαν η άμεση πριμοδότηση της φασιστικής ατζέντας (που πρόσφατα έφτασε μέχρι και σε κελεύσματα για «συγκύβερνηση με μια σοβαρότερη Χρυσή Αυγή»), το δόγμα της μηδενικής ανοχής

απέναντι σε οποιαδήποτε αντίσταση, το κύμα καταστολής των τελευταίων ετών, το άνοιγμα στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες, η χυδαιότητα της «θεωρίας των δυο άκρων» (ακόμη και το «αντικαπιταλιστικό» ΚΚ.Ε. δεν δίστασε να εξομοιώσει, για ακόμη μια φορά, την δολοφονική επίθεση που δέχθηκαν μέλη του Π.Α.ΜΕ. στο Πέραμα από χρυσαυγίτες με τις συγκρούσεις που έλαβαν χώρα μεταξύ διαδηλωτών και των αριστερών περιφρουρητών της Βουλής).

Η συγκυριακή ρήξη της κυβέρνησης με το εδώ και δεκαετίες δεκανίκι των σχεδιασμών του εγχώριου καθεστώτος δεν αποτελεί κάποιου είδους «νίκη της αστικής δημοκρατίας απέναντι στη φασιστική απειλή». Με αφορμή τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, οι σχεδιασμοί της επιταχύνθηκαν. Τα οφέλη μιας τέτοιας κίνησης για την ίδια είναι πολλά. Πρώτον, ενισχύει το ρόλο της ως εγγυητή της νομιμότητας, της δημοκρατίας, της ομαλότητας και της δικαιοσύνης, σύμφωνα με το δόγμα «θεσμική ασφάλεια, οικονομική ανάπτυξη». Δεύτερον, αποτελεί επίδειξη πυγμής προς όλες τις κατευθύνσεις, δείχνοντας «ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο» και καθιστώντας σαφές ότι είναι έτοιμη να καταστείλει οτιδήποτε μπορεί να τεθεί εμπόδιο στα σχέδιά της. Τρίτον, επαναφέρει έναν μεγάλο αριθμό απολωλότων προβάτων στο μαντρί της «μεγάλης δεξιάς παράταξης», υιοθετώντας παράλληλα τα αιτήματά τους για ησυχία, τάξη και ασφάλεια και προβάλλοντας (μέσω διαρκών αστυνομικών επιχειρήσεων-σκούπα στο κέντρο της Αθήνας) την υπεροχή της κρατικής καταστολής έναντι της συμμορίτικης. Τέταρτον, εγγυάται τον έλεγχο των σωμάτων ασφαλείας και του στρατού, απέναντι σε αυτό που προβλήθηκε από τα ΜΜΕ ως «διάβρωση» από την ύπαρξη «ναζιστικών θυλάκων». Πέμπτον, επιχειρεί να κλείσει το στόμα της αντιπολίτευσης που αποζητά θεσμικές λύσεις απέναντι στο πρόβλημα του εκφασισμού, με τη λογική «θεσμική αντιμετώπιση θέλατε, θεσμική αντιμετώπιση θα λάβετε». Την ίδια στιγμή, προσπαθεί να ενσωματώσει σε αστικοδημοκρατικές οδούς τα αντιφασιστικά αντανάκλαστικά που αναπτύχθηκαν σε τμήματα της κοινωνίας. Τέλος, κοιτάζοντας μερικά βήματα μπροστά, στοχεύει στην κατοχύρωση του λεγόμενου «συνταγματικού τόξου». Έτσι, οι πρόσφατες κινήσεις της διασφαλίζουν τη μη συγκρότηση μαζικού φασιστικού κινήματος σε ενδεχόμενη ανάληψη της εξουσίας από τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ώστε να μην διαταραχθεί η ομαλή πορεία της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης λόγω υπερβάλλοντος ακροδεξιού ζήλου. Από την άλλη πλευρά, στόχος της δημιουργίας του «συνταγματικού τόξου» είναι η ενίσχυση της πολιτικής, νομοθετικής και κατασταλτικής φαρέτρας του κράτους με σκοπό, όχι μόνο την παρανομοποίηση κάθε μορφής αντίστασης, αλλά και την απονομιμοποίησή της στην κοινωνική συνείδηση.

Από τη μεριά της, η αριστερή εκδοχή της διαχείρισης του καπιταλιστικού συστήματος υιοθετεί μια θλιβερή ψηφοθηρική στάση, ανάγοντας το ζήτημα του κοινωνικού εκφασισμού αποκλειστικά στην οικονομική κρίση και την κακή λειτουργία των θεσμών. Παράλληλα, αρνούμενη να δράσει δυναμικά στο δρόμο, αναπαράγει μια λογική θυματοποίησής της που ενισχύει το «μαχητικό» προφίλ των φασιστών, το οποίο έχει καλλιεργηθεί μετά από πολύ κόπο των μπάτσων και των Μ.Μ.Ε. Μιλά για θεσμική διαχείριση του ζητήματος, συσκοτίζοντας και αποσιωπώντας τη φύση τόσο του φασισμού όσο και των θεσμών. Τέλος, χρησιμοποιεί μια θολή πατριωτική ρητορική (ιστορικό απότοκο των εθνολαϊκών μετώπων τύπου Ε.Α.Μ.), που αναφέρεται μόνο στους «κακούς ξένους δανειστές» και τους υπερεθνικούς μηχανισμούς, αφήνοντας στην άκρη τα ντόπια αφεντικά και τις στρατηγικές επιλογές του ελληνικού κράτους. Φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται πως ο αυθεντικός εθνικισμός μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα από το αριστερό, πατριωτικό του κακέκτυπο.

Οι ενδοσυστημικές αντιθέσεις και τα αντικρουόμενα συμφέροντα στο εσωτερικό κράτους και κεφαλαίου είναι φαινόμενα υπαρκτά. Αν και ο εκφασισμός της κοινωνίας, έτσι όπως προωθείται από τα κυρίαρχα τμήματα της αστικής τάξης, και η παρουσία της Χρυσής Αυγής, είναι στοιχεία που μπορεί να συμπλέουν και σε κάθε περίπτωση αποτελούν τμήματα του εξουσιαστικού στρατοπέδου, αυτό δεν σημαίνει ότι θα γίνει ανεκτή από το κράτος η οποιαδήποτε τάση αυτονόμησης της ΧΑ. Από την άλλη, η ανάγκη ύπαρξης της ΧΑ ή ενός αντίστοιχου κατασταλτικού, τραμπούκικου, εκφοβιστικού μηχανισμού ως αντίβαρο και ανάχωμα στην ανάπτυξη των κοινωνικών-ταξικών αγώνων, είναι δεδομένη για τους κυρίαρχους.

Από την πλευρά μας, αντιλαμβανόμενοι τις διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις ποικίλες εκδοχές διαχείρισης του κράτους και αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου, εντοπίζουμε παράλληλα την κοινή τους συνισταμένη: την προσπάθεια επιβολής, αναπαραγωγής και διαίωξης του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, του συστήματος εξουσίας. Στα πλαίσια του αγώνα ενάντια σε αυτό το σύστημα εντάσσεται και η μάχη ενάντια στο φασισμό σε όλες του τις εκφάνσεις. Το ξερίζωμά του αποτελεί έργο ενός κοινωνικού και ταξικού κινήματος που μάχεται ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, όχι του συστήματος που το γεννά και το αναπαράγει.

Μακριά από θεσμικές αυταπάτες και από μετωπικές συνεργασίες με συστημικούς φορείς, με συλλογικούς αυτοοργανωμένους, χειραφετημένους, ανυποχώρητους αγώνες, προωθούμε το πρόταγμα της αλληλεγγύης, της αντίστασης, του αγώνα ενάντια στο υπάρχον. Αγωνιζόμαστε για την κοινωνική επανάσταση. Για τη δημιουργία μιας κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης. Για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, για την Αναρχία.

<https://kathodon.espivblogs.net/?p=656>